

El doble assassinat de la Vall d'Uixó ja té presumpte culpable

La Vall no és Twin Peaks

Quatre assassinats en dos anys han posat el llum roig d'alerta a la Vall d'Uixó. La sang vessada ha penetrat inevitablement en el viure de cada dia dels seus habitants. La població se sent incòmoda i intranquil·la amb el pes excessiu dels cadàvers, malgrat la ràpida detenció.

Dalt, a l'esquerra, Antoni Bueso. Baix, grup d'amics.

ARXIU

Era diumenge. Antoni Bueso, li deien Toni, havia jugat els tres últims minuts del partit contra el Mestalla. Havia jugat poc, però la U.D. de la Vall d'Uixó (haviem empatat fora de casa). A la vesprada, cap a les set, s'havia trobat amb els amics per anar a jugar una partida de futbolins als Billars Avenida. Després, els seus amics l'havien deixat. Ell s'havia de trobar amb Maite, la seva noia des de Pasqua, per anar a passejar amb el cotxe. Hi ha qui diu que els van veure plegats a la fira, però cap membre del seu cercle més immediat ho confirma.

Maite Herrero, la seva promesa, havia

cantat al migdia en el cor de l'església de l'Àngel, no ho feia habitualment, però aquell dia l'hi van veure. Després, va passejar amb les amigues. A la tarda, abans de trobar-se amb Toni, va anar a felicitar una cosina.

Ningú més els va veure en vida. El pare de Maite van ser els primers a inquietar-se. La pizza l'esperava per sopar i Maite no arribava. Era una xiqueta, fins aquell moment, de costums fixos. Els seus pares van trucar als pares de Toni cap a les onze. Ell tampoc havia arribat. Tot i no ser massa tard, els pares de Maite van cridar la policia. Va ser una nit llarga, sense respostes. La policia va fer les seves primeres indagacions

intentant localitzar els nois en algun hospital. La primera sospita: un accident.

Cap a les nou del matí del dia 31, els pares de Maite van sentir les sirenes de les ambulàncies. Un nus a la panxa abans de trucar a la policia municipal. "¿Els han trobat?" "Sí". Una mil·lèsima de segon d'esperança. "¿Estan ferits?" "Són morts". Morts dins el Citroen AX, blanc, de la germana de Toni, als afores del poble, a La Zorra.

TONI I MAITE

La vigília de cap d'any va ser silenciosa a la Vall d'Uixó. Els comentaris en

veu baixa relataven la vida de Maite i Toni. Toni era fill de Bueso, l'amo del magatzem de vora la gasolinera. El xiquet anava a ajudar-los a vendre. Tenia divuit anys. Jugava a la U.D. de la Vall d'Uixó. Havia començat a jugar a la Peña Carbonaire, una de les moltes penyes que hi ha al poble. De seguida, però, va jugar amb els alevins de la UD. Li agradava jugar al futbol. El seu primer partit amb l'equip important del poble va ser contra el Lliria. Va ser la revelació de la temporada 89-90. La revista *La Vall* li va dedicar una de les seves pàgines amb foto. Era un jugador capaç d'estar en qualsevol lloc del camp. Tenia fama de jòquer perfecte.

Toni era aquell noi, així, una mica atlètic, de serrell curt, d'aquells simpàtics que no parlen gaire i ho diuen tot amb un gest, o amb un somriure. Estudiar no li agradava tant com jugar a futbol. Repetia COU. L'any passat li havien quedat tres assignatures: llengua, mates i física. Tres assignatures que aquest any portava bé. Al primer trimestre, dos notables i un bé. Li agradava seure a l'última fila amb els seus companys. A classe feia cara d'avorrit, un avorriments que a vegades sortejava bufant-se el cabells.

La Maite era guapa. Una noia guapa, estudiant, molt de casa. Sempre aprovava pel juny. Era del grup de *supporters* de l'equip de futbol sala de l'Institut. Els seus pares estaven molt satisfets de la seva filla. Havia tingut un germà feia pocs mesos. Sí, el seu pare treballava a IMEPIEL. Tenia una bona feina. El seu pare era president de l'APA de l'Institut, i el president del consell escolar, va ser el pare més votat.

GUERRA DE RUMORS

Dimarts no hi va haver diaris. Tota la informació era de paraula i es reduïa a la Vall. Dimecres, els diaris van començar a donar detalls de l'assassinat. Per al poble l'assassinat va passar a ser "això que ha passat".

Toni Bueso va ser trobat al portamalletes amb dos trets al cap i Maite al seient de darrere del cotxe amb un tret a la cara i un altre al cap. Les portes del cotxe eren totes obertes i la radiocassette, en marxa. Els cossos, els havia trobat un comerciant de taronges.

Les connexions van ser fàcils de fer al primer moment. El 8 de maig de 1988, Francisco Soriano era mort en el cotxe, quan festejava amb Carmen Reina, als

"Passe molt de temps fora de casa. Quanestic comprant alguna cosa en la Vall,estic comprant a un amic o conegut. Eixa és la gran diferència."

JAVIER DEBON: Campió d'Europa de Motociclisme.

Antoni Bueso en la portada d'un anunci publicitari.

RAFA GIL

afores de la Vall. Primera sospita. Un maníac que ataca les parelles. Com a tots els pobles, a la Vall, les parelles busquen la llibertat de la solitud en la foscor de la nit, en el lloc més econòmic i confortable a l'hivern. Un cotxe, en un descampat. Les zones més típiques de la Vall per a aquests afers són l'esplanada de Sant Josep, el camí de València, la Moleta i la Zorra.

La memòria, aviat, va situar les coses en el seu lloc. L'assassí de Francisco, mort a la Moleta, encara sense descobrir, havia disparat amb un Cetme directament al noi, sense fer res a la noia que va escapar il·lesa. La utilització d'una arma militar mai ha estat aclarida, com tampoc ho ha estat la mort, aparentment per sobredosi, d'un familiar de Francisco. La premsa va assenyalar mòbils polítics, mentre al poble augmentaven les sospites sobre mòbils relacionats amb el tràfic de droga.

La persecució de parelles, per tant, començava a desaparèixer com a primera hipòtesi. La confirmació que Maite anava nua de mig cos cap amunt i la direcció dels trets de la noia ha motivat que la premsa apuntés cap a un mòbil sexual. El fet que la finestreta del noi estigués abaixada ha fet pensar que l'assassí fos una persona coneguda o del poble.

La especulació sobre si Maite i Toni van anar voluntàriament o no a La Zorra ha estat permanent. Alguns amics de Toni insisteixen que mai havien parlat d'aquest lloc amb ell, altres arronsen les espatlles i prefereixen no dir res. La família de Maite no creu possible que la

seva filla anés allà voluntàriament.

Les notícies d'un possible sospitós respectable i del poble van fer que, a partir de divendres, el veïnat visqués l'assassinat minut a minut. "¿Ja han trobat l'assassí?" era la pregunta habitual en entrar a qualsevol establiment. Antena 3, l'emissora de la Vall, en feia el seguiment. La detenció semblava imminent. Els comentaris ja no s'aturaven a explicar la vida de Maite i Toni, anaven més enllà.

LA DETENCIÓ

Repassar els respectables amb pistola ha esdevingut feina de tots. Tothom té el seu sospitós predilecte, amb pistola del calibre 38, l'arma homicida. Però al cap de quinze dies la policia ha fet pública la detenció del presumpte assassí. Els comentaris s'han aturat en sec. El dia 12 era detingut Rogelio Elias Zafra, de 28 anys, natural de Madrid, domiciliat a València. Totes les hipòtesis se n'han anat a l'aigua. Rogelio Elias Zafra tenia el costum d'observar les nombroses parelles que van a aquest lloc a festejar. La nit del 30, sempre segons les informacions fetes públiques per la policia, va fer obrir la finestreta del cotxe i amb un revòlver del 38 va encanar Antonio Bueso, fent-lo posar dins el capó del cotxe, on li va disparar dos trets. Després, va intentar forçar la noia i en el intent se li va disparar l'arma. Maite va ser rematada amb un altre tret. La investigació de la policia s'ha basat fonamentalment amb l'arma, utilitzada habitualment per guàrdies jurats, i amb les empremtes dactilars que es van trobar en el cotxe.

Billares Avenida, lloc freqüentat per Antoni.

RAFA GIL

El linxament de Blas

L assassí de Blas González Carretero sí que té nom i cognoms. Tot i que només s'han fet públiques les seves inicials: Manuel G.G. Ell mateix es va entregar a la policia al dia següent, el 25 de maig de 1990, junt amb els dos homes que el van acompanyar a llançar Blas, encara ferit, al barranc on moriria dessagnat.

Blas González vivia al barri de la Moleta, en el bloc de vivendes socials, on es va posar els veïns conflictius. Tots ben junts. La vida de Blas no era exemplar. Conflictiu i durant llargs períodes alcohòlic, no respectava les normes socials, es regia pel seu propi codi de valors. Espantava la gent, amb l'amenaça, sovint violenta, per aconseguir el que volia. El que podia haver estat la història d'un pobre home, es va convertir en una història de sang.

L'esposa de Manuel G.G., en el seu moment, va declarar que el seu home havia colpejat Blas González perquè aquest havia amenaçat de violar la seva filla i havia intentat cremar una cabana de fusta on hi havia el seu fill. Al poble, alguns veïns es van solidaritzar amb l'home que va matar a Blas, en una manifestació. Es van recollir fons per a la defensa. A l'alcalde, Vicent Zaragoza, se li escapa un "desgraciadament", quan recorda que Manuel G.G. està detingut.

La premsa va titular la mort de Blas com "la mort anunciada". Alguns veïns, els més silenciosos, però, recorden que l'únic mort d'aquesta història és Blas i veuen en la manifestació de divendres 11, sota el lema "Volem una Vall en pau", un intent de posar les coses en el seu lloc i que la Vall no justifica cap mort.

vida acció policial. Però, la confiança a la Vall està enterbolida per molt temps.

VALL GENS IDÍLLICA

Es relaten els fets com si la Vall d'Uixó fos el poble de Twin Peaks, però a la Vall no veuen Tele 5 i saben ben poc de la sèrie de David Lynch. Potser la semblança més remota pot recaure en el fet que a la Vall d'Uixó també hi ha una casa de prostitució, coneguda com "El cortijo", als afores i amb amo respectable.

La resta és ben distinta. Ni els seus interessos turístics van a la recerca del tu-

rista nòrdic, ben al contrari, es conformen que vagi creixent el nombre de visitants a les coves de Sant Josep, que això sí, poden competir amb les de l'Illa de Mallorca sense problemes.

A la Vall ningú es pensa que viu en un lloc paradisiac. Tothom sap on s'ha de rascar per traure brutícia i per què no s'hi rasca. Tothom posa nom i cognom, per exemple, a qui distribueix la droga. Tothom sap que és la societat moderna. La seva vida difícil, forta immigració, desaparició massiva de llocs de treball en massa, l'han convertida en una població industrial vigorosa típica dels noranta. Ni més ni menys problemàtica que les circumstàncies li han marcat.

La població en el cens de 1986 registrava un total de 27.397 habitants, dels quals 14.470 eren immigrants. Aquesta població d'origen agrícola es transforma en industrial de la mà de Silvestre Segarra, propietari de la fàbrica de sabates del seu nom, que durant dècades ha esdevingut el centre neuràlgic del poble. A través de la fàbrica Segarra s'estructura el poble durant la primera meitat de segle. Creixen barris sencers: la Colònia Segarra, Cardamany, Sant Antoni i la Unió; es creen costums: el Dia de Sant Silvestre es donava un duro als nens. La fàbrica Segarra ajudada per la política franquista, prospera i absorbeix fàcilment la immigració dels anys 60 i 70.

Però, també, arriba l'època de les vaques magres i el que havia estat el manà es converteix en atur. La fàbrica Segarra en plena crisi és absorbida per l'INI i convertida en IMEPIEL, SA: la crisi, però, continua i finalment la fàbrica torna a mans privades. Vagues i acomiadaments formen part del paisatge de cada dia. Fins que la situació econòmica tendeix a reequilibrar-se. El calçat, la taronja i els seveis continuen sent fonts d'ingressos importants per a la població. Comença l'època daurada de l'economia submergida.

A la Vall, el 65% de la població té entre 15 i 60 anys. La seva configuració política és ben diferenciada de la resta del país. La Vall és una població d'esquerra. L'ajuntament està format per 7 regidors de PTE, 5 del PSOE, 5 del PP, 2 del CDS i 2 d'IU. L'alcalde és, des de les primeres eleccions democràtiques, Vicent Zaragoza, del PTE, antic líder sindical de la fàbrica Segarra, que ara governa en col·lació amb el PP.

Asumptió Maresma

DE LA CONFIANÇA A LA DESCOFIANÇA

A les parets de la població continuen els cartells que fan una campanya de promoció del comerç local sota el lema de la confiança. Així ho anuncia una de les glòries locals, el campió d'Europa de motociclisme, Xavier Debon: "Passe molt de temps fora de casa. Quan estic comprant alguna cosa a la Vall, estic comprant a un amic o conegut. Aquesta és la gran diferència". Els polítics, els familiars i la població han respirat tranquils amb la rà-